

A zöldkabátos kifelé fordította a tenyerét.

— Semmi.

Egy pár átödögött a mozin. Pillanatra a szürkesálas nőre néztek, aztán hátramentek.

— Kezdhetnék már — mondta valaki.

— Igy volt Ben Lundával is — bölintott a kalauz. — Teljesen kiszorították.

— Renata Polster eltűnt a filmmetropolisból. Hazajött.

— Hova — haza? — A zöldkabátosnak ugrált a homloka.

— Az apjának itt volt rendelője a Lövölde téren.

— Na, köszönöm! — A zöldkabátos férfi felugrott és előrerohant a pénztárhoz. Aztán megint ott volt a szürkesálas nő előtt. Föléjehajolt. Hirtelen ki-rántott egy noteszt a zsebéből. Szétsapta, és odatartotta a nő orra alá.

— Tessék!

Úgy állt mozdulatlanul, kezében a noteszszel. Majd, hogy a nő még mindig nem szolt semmit: — Autogrammot!

A kalauz megint fölállt. Mások is fölálltak a zsöllyéikről. Egész kis csoport vette körül a nőt. Az végre megszólalt:

— Kérem...

— Írja be a nevét! — A notesz megremegett. — Írja be, hogy Renata Polster!

Valaki füttyentett. A kalauz szédülten rámutatott a nőre.

— Hogy ő...? — Leült egy távoli székre, mint aki megrémült valamitől.

— En ezt nem mondtam. — A nő fölemelte az arcát és megismételte. —

En ezt soha nem mondtam.

— De mondja! Miért nem mondja!

A nő fölállt, és a kijárat felé indult.

A notesz utána.

— Hohó, művésznő!

A gyerekek körülötte ugráltak. Kórusban üvöltöttek.

— Művésznő! Művésznő!

A nő a falhoz lapult. Fölemelte táskáját, mintha el akarná takarni arcát a filmhíradók riporterei elől.

Kinyitották az ajtókat.

A zöldkabátos férfi egy darabig még a nőt nézte — aztán zsebrebavágta noteszét és elindult befelé. Utána a kalauz, majd végül a szürkesálas nő. Sorra beléptek az oldalajtón.

HÜSÉG ÉS MAGÁNY

Egyszer jön az egyedüllét.

Barátod elhagy, — a többi utána.

S csak állsz és vársz és nem érted, mi történt,

majd, mint ki régen vár már a magányra,

könyvet veszel elő, s abban a pillanatban

észreveszed, milyen csúnya kezéd van.

Mégy az utcán, mint megdobált kamasz,

de mégis nagyon vénen arra gondolsz,

milyen is lesz, ha már mindig magad maradsz.

Aztán, alighogy a másnap beállít,

barátod megtér, a többi utána.

S csak állsz és vársz és nem érted, mi történt,

és most már önként

vállalkozol az irtózott magányra.

Szabó Gizella